

ganste naturlig Ordning, naar man vilde gaa den Vej, saa tror jeg, at de Kollisioner, som den anden ærede Taler i Dag berørte, ikke ville opstaa. Altsaa, man fastholder blot den Sætning, at den, der har Oplagsbevis, maa præsentere det, naar han skal have Garantibevis udstedt, ellers kan han ikke faa Garantibevis, og naturligvis, naar han har pantsat Oplagsbeviset, kan han ikke producere det, saa maa Pantaveren have det, for at hans Panteret kan være gyldig. Men som sagt, jeg antager, at det maa være Meningen med hele denne Ordning, at Pantsætning kun kan ske gennem Garantibeviset.

Nu kan der ganske vist opstaa det Spørgsmaal, om blot den, der oprindeligt har oplagt Varen, kan forlange Garantibeviset udstedt, eller om ikke ogsaa den, til hvem Oplagsbeviset maatte være solgt for Eksempel, han kommer og siger: nu ønsker jeg et Garantibevis udstedt. Det er et Spørgsmaal, som jo kan tages under Overvejelse, og det er muligt, at der ikke vil være nogen Betænkelse forbunden med at indrømme ogsaa den senere Erhverver af Oplagsbeviset denne Ret; men det er dog et Spørgsmaal, jeg ikke ønsker at udtale noget afgørende om i dette Øjeblik.

I Anledning af Bemærkningerne om den sidste Del af § 3 — der jo først siger, at den, der legitimerer sig ved en fortsat Række Endossementer eller ved Endossementer in blanco, i Reglen er berettiget til at forlange Varerne udleverede, og at Selskabet altsaa heller ikke paadrager sig noget Ansvar ved at udlevere dem, og dernæst foreskriver, at Selskabet vel ikke er forpligtet, men dog paa den anden Side heller uberettiget til at prøve Gyldigheden af Endossementerne og Kwitteringerne — skal jeg sige, at det forekommer mig ikke, at det godt er muligt at udtrykke denne Sætning paa anden Maade, naar man dog mener, at det er ønskeligt, at der er en saadan Afgang for Selskabet til ikke blindt hen at udlevere Varerne til den, som kommer med Papirerne i formel Orden. Dersom man ikke faar en saadan Bestemmelse ind, maa Forholdet blive det, at om ogsaa Selskabet er nok saa overbevist om, at det er et Falsum det hele, om det saa er en Barnehaand, der har skrevet under paa en Vørsmatadors Begne, eller om det ogsaa for Eksempel gennem Meddelelse fra Politiet eller deslige er Selskabet bekendt, at der er et Falsum, saa vil det ikke kunne nægte at udlevere. Hvis man stiller den Regel op, at den, der møder som formelt legitimeret, er berettiget til at faa Varerne, skal Selskabet jo udlevere dem til ham, og det forekommer mig ikke at

være hensigtsmæssigt. Jeg synes, det er ganske naturligt, at der bør være en Mulighed aaben der, for at Udlevering kan nægtes, naar Selskabet har meget bestemte Grunde til at tro, at der foreligger et Falsum. Det er i vedkommende Gjerns Interesse, og jeg kan ikke tro, at man udsætter sig for, at den skal blive brugt til Chikanerier fra de underordnede Funktionærers Side. Tvært imod, jeg antager, at det i Almindelighed vil være et Spørgsmaal, som ikke kunde overlades til underordnede Funktionærer. Det vil dog være i den Grad Reglen, at man udleverer Varen, og i den Grad Undtagelse, at man nægter Udlevering, fordi man har Mistanke om Falsum, at naar et saadant exceptionelt Tilfælde skulde foreligge, maa sikkert den øverste, som bestyrer Forretningerne i den Henseende, spørges om at tage Bestemmelse. Det, der fra underordnede Funktionærers Side kunde være Spørgsmaal om, kunde kun være et ganske kort Ophold, idet vedkommende maa vente paa Svar, indtil den egentlige Chef har været spurgt, og da han forudsættes at være til Stede i Forretningen i Forretningstiden vil det ikke være noget langt Ophold, der her kan blive Spørgsmaal om.

Hvad angaar Bestemmelsen i § 4 mener jeg rigtignok, at den maa opfattes som en præceptiv Bestemmelse, det vil altsaa sige, at den afgiver Bestemmelse om det Minimum af Ansvar, som Selskabet skal bære. Der er jo ikke noget i Vejen for, at Selskabet kunde paatage sig et endnu videre gaaende Ansvar end det, § 4 opstiller; men det er utvivlsomt Meningen — og det tror jeg heller ikke vil blive misforstået af Domstolene — at det ikke kan skrives sig det Ansvar, som efter § 4 normalt skal paahvile det.

Hvad selve Affattelsen af § 4 angaar, da vil jeg sige, at jeg lægger ikke saa overmaade stor Vægt paa, om der bruges disse Udtryk, at „det gøres antageligt“, og skulde ikke have saa meget imod, at der simpelthen kom til at staa saaledes, som den sidste ærede Taler udtalte, at Selskabet bærer Ansvaret „medmindre Sladen eller Formindstelsen er bevirket ved Krig“ o. s. v., thi jeg tror, at Bevisspørgsmaalet alligevel vil blive løst af Domstolene paa den samme Maade, hvad enten der staar det ene eller det andet. Det er jo i øvrigt et tvivlsomt Spørgsmaal, som jeg heller ikke her skal komme nærmere ind paa; det maa blive Genstand for Overvejelse i et Udvalg, om man vil foretrække den ene eller den anden Form. Jeg har ment, dels at der ikke var Grund til at gaa videre end at fralægge Selskabet et Ansvar, som